

Universitätsbibliothek Paderborn

**Dn. Conradi Clingii Theologi Et Ecclesiastae Celeberrimi
(dum vixit) apud Erphordiam Turingiæ, Catechismvs
Catholicus, summam Christianæ institutionis IIII. libris
succinctim complectens**

Klinge, Konrad

Coloniae, 1570

VD16 K 1309

1. Quòd licitum sit verè iurare.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29452

nos docuit in oratione Dominica, Mat. 6. ut primapartitio esset nostra, quo nomen Dei patris sanctificetur in mundo & vera doctrina, ut Deum sanctificemus, verbo eius credamus sine hesitatione, ac semper ore glorificemus, non maledicamus. Unde credamus esse nichil in mundo tot aduersa, tot genera infirmitatum, nisi quantum multa ac diuersa sunt genera maledictionum, blasphemiarum passionis, seu martyrij, sanguinis ac mortis Dei, elementorum, Valentini, Quirini, &c. Unde videntur rerum caritas, fames, bella intestina, animalia terrenae nocua, spoliationes, incendia, pestes, &c. nisi quod Deus hec super nos permittit, propter huiusmodi peccatum, quod nomine Dei sine reverentia utramque in Ecclesia fit in cultu diuino sine deuotione & attentione, extra ecclesiam vero ut plurimum, ut in negotiationibus, mercatorum periurijs &c. Et hec poena temporaria tolerari possit per poenitentiam, de impenitentibus vero inquit Apostolus Galat. 5. Maledictum nomen Dei non possidebunt &cæt.

CAP. V.

ARGUMENTA.

1. Quod licitum sit verè iurare.
2. Quam grande peccatum sit, false iurare, & ad peccatum nomen Dei inuocare.
3. Quod Magistratus punire tenetur perimum, quæ hic Deus grauiter punit.

I. Vramentum est inuocatio nominis Domini, ut testis veritatis cum imprecatione pronæ, si fallat, ut si quis dicat, Inuoco Deum peto, ut si fallo verum, me puniat Deus. Sic enim forma olim concipiebatur fœderibus. Pro veritate autem habenda vel tuendâ licitum est iurare, sic iurat Apostolus 2. Cor. 1. Egreditemur Deum inuoco aduersus animam meam,

Philip
Omn
6. Pe
pro v
dicit
nō &c
iuoc
ta cui
quitu
ramer
Euang
iuram
strum
&c. id
sé aut
stratu
cation
Dei, iu
træ, sin
qua no

Grat
minis
ter in e
inuoc
& in ve
dō erg
dab̄ d
ex con
mē pec
nostru
debear
inuoca
stor es
tales n
phetæ

Philipp. i. Testis mihi Deus est. & Hebræorum sexto.
Omnis controuersiæ finis est iusurandum, & Deut.
6. Per nomen eius iurabis: honor enim est Deo, dum
pro veritate tuenda inuocatur. Quòd verò Christus
dicit Matt 5. Ego autem dico vobis, ne iuretis omni-
nō &c. hoc intelligendum est de iuramentis, quę sine
iuocatione, sine mādato magistratū, aut de priua-
ta cuiusq; munditia conscientiæ fiunt: non autem lo-
quitur de politijs & negocijs vocationū. Est enim iu-
ramentum, vinculum iudiciorum & politiarum, &
Euangelium non abolet politias & iudicia: ideo nec
iuramētum, & ideo sicut Christus dicit, sit verbū ve-
strum, Est est, Non non: quod amplius est, à malo est,
&c id est, ab irreuerētia est, cùm scilicet iuramus fal-
sè aut sine causa, sine vocatione, sine mandato Magi-
stratus &c. Sed iuramēta corā iudice vel propter vo-
cationē coram Magistratu facta, licita sunt & cultus
Dei, iuxta verba legis, In nomine Dei iurabis: econ-
trà, sine causa iurare & falsè, est abusio nominis Dei,
qua nomen Dei inuocatur sine reucreatio.

Grande peccatum est perjurium, & inuocatio no-
minis Dei irreuerenter facta. Et primò fit irreueren-
ter in execratione, nam ibi nūcupare Deum, est eum
iuocare. Vult autem Deus, vt seriò & reuerenter,
& in veritate nomen suum vbique inuocetur: quan-
dò ergò effunditur execratio per nomen Dei, id est,
dass dich Gott plage oder schänderec. & hoc vel
ex consuetudine execrabilis vel iracundia, grauissi-
mè peccatur in nomen D E I. Deindè in proximum
nostrum, quem præcepit nobis Deus amare, & cui
debeamus omnia bona precari, contra mandatū Dei
iuocamus nomen ipsius, vt perdat ipsum, quasi li-
ctor esset. Quare dicit Apostolus i. Corinth. 6. quod
tales maledici regnum Dei non possidebunt. Pro-
phetae verò si leguntur interdum execrati fuisse &
maledi-